

Stugan, hwars tak bestod af bara ostar

Långt borta på ett berg uti skogen bodde en elak trollpacka, som tyckte mycket om att äta barna-kött. Hon plögade derföre betäcka sin stuga med ostar, for att dymedelst locka små gossar och flickor, hvilka vandrade omkring i nejden. Men när hon fick fast några barn, stekte hon dem i ugnen och åt sedan upp dem.

Nära derintill bodde en fattig torpare, som hade en son och en dotter. Som det nu var knappt om mat i huset, sade torparen en dag till sina barn, att de skulle gå ut i skogen och plocka bär. Syskonen gingo, och kommo slutligen till det höga berget. Här fingo de se en stuga, hwars tak bestod af bara ostar. Då höllo barnen råd med hvarandra, och öfverlade att de gerna ville äta något af de sköna ostarne.

Pojken skulle nu försöka sin lycka, och kröp sakta upp på taket. Men när troll-käringen hörde buller, ropade hon: »Hvem är det, som knaprar på mitt tak?» Pojken svarade med späd röst: 'det är bara Guds små änglar, Guds små änglar.' – »Knapra då i frid!» genmälte trollpackan. Pojken grep så en hop ostar, och kom derefter oskadd igen till sin syster.

Andra dagen gingo torpare-barnen åter till berget; men nu ville flickan nödvändigt följa sin broder till trollpackans stuga. Pojken lade sig deremot; men det half icke. När de nu kommo upp på stugu-taket och begynte plocka af de sköna ostarne, ropade troll-käringen: »hvem är det som knaprar på[17] mitt tak?» Pojken svarade med späd stämma: »det är bara Guds små änglar, Guds små änglar.» 'Och jag, jag', tillade flickan. Då fick trollpackan makt öfver de begge barnen, så att taket brast sönder, och de föllo hufvudstupa ned i stugan.

»Ja det är visst och sannt, att j ären vackra Guds små

änklar», sade kärningen, när barnen trillade ned genom taket. Hon lade till: »det var bra, nu får jag mig en god stek.» Någon stund derefter sporde hon: »huru slagtar eder mor sina svin?» 'Jo, hon sticker dem med en knif', sade flickan. »Nej», rättade brodern, »hon lindar en knippa blåar om deras hals.» – 'Så vill jag också göra', mälte troll-kärningen. Hon rullade nu tillsammans en knippa blåar och lindade om pojkens hals, hvarvid denne föll till marken, såsom hade han varit död. »Är du nu död?» frågade trollpackan. 'Ja', svarade pojken. »Nej», återtog kärningen, »du är väl inte riktigt död; ty då skulle du icke tala.» Pojken genmälte: 'jag talar, derföre, att min mor alltid hade en sed att inte slagta sina svin, förr än de blifvit gödda.' – »Så vill jag också göra», sade trollpackan.

Kärningen tog nu de begge barnen och innestängde dem i en stiga. Någon stund derefter sporde hon: »huru göder er mor sina svin?» 'Med draf och dränk', sade flickan. 'Nej', rättade pojken, 'hon göder dem med nöt-kärnor och söt mjölk.' – »Så vill jag också göra», mälte trollpackan.

En dag gick kärningen till stigan, för att se om barnen voro vid godt hull. »Sticken ut fingret,» ropade hon, »att jag må känna om j ären nog gödda.» Flickan gjorde såsom kärningen hade sagt; men pojken sköt henne hastigt undan, och räckte i stället fram en träd-pinne. Trollpackan kände derpå, och sade: »J ären mycket för magra, jag vill göda eder ännu någon tid.» Hon gaf dem derefter dubbelt så mycket nötkärnor och söt mjölk som tillföre, så att de hade långt mera deraf än de mäktade förtära.

Efter några dagar gick kärningen åter till stigan, för att pröfva om syskonen voro tillräckligt hulliga. »Sticken fram ett finger», ropade hon, »att jag må känna edert hull.» Pojken räckte nu fram en kål-stjelk, som han funnit i stigan. Trollpackan skar deruti med sin knif, och tänkte så att barnen[18] voro mycket feta. Hon tog dem derefter med sig till stugan, hvarest ugnen var eldad och allting redo för att steka dem.

Nu sade trollpackan, att någon af syskonen skulle sätta sig på bröd-spaden. Då gick flickan fram och ville göra såsom käringen hade sagt; men pojken stötte henne undan, och satte sig sjelf i stället. När så trollpackan skulle skjuta honom in i ugnen, skickade han sig mycket drumlig, och trillade ned hvarje gång käringen fattade i grissel-skaftet. Trollpackan blef storligen misslynt häröfver; men pojken var illmarig, och bad så innerligen vackert att hon sjelf ville sätta sig på brödspaden och visa honom, så skulle det nästa gång lyckas bättre. Käringen gjorde efter hans begäran och satte sig på grisslan; men pojken var genast tillreds, fattade skaftet, sköt hexan in i ugnen och stängde ugnsmynningen.

Torpare-barnen togo nu allt gods, som fanns i stugan, och återvände glada till sin fader. Men jag vet icke förvisso, om trollpackan ännu är tillräckligen stekt, ty knappast lärer någon hafva öppnat ugnsluckan för att se derefter.